

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Tupperware Czech Republic, s.r.o.**, se sídlem V Sadech 4a, Praha 6 - Bubeneč, zastoupený Mgr. Davidem Řehákem, advokátem se sídlem Holečkova 100/9, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21.4.2010 č.j. R 17/2005-4446/2010/310/JMa,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21.4.2010 č.j. R 17/2005-4446/2010/310/JMa se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 640,- Kč , - Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Davida Řeháka, advokáta se sídlem Holečkova 100/9, Praha 5.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21.4.2010 č.j. R 17/2005-4446/2010/310/JMa, kterým bylo ve IV. výrokové části změněno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení č.j. S 9/05-5466/05-OOHS ze dne 5.10.2005 tak, že žalobci se za porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“), a za porušení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o založení Evropského společenství (dále jen „Smlouva ES“) ukládá pokuta ve výši 2 300 000,- Kč.

I. Podstata věci

Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže společně se správním orgánem prvního stupně rozhodli dne 14.12.2006 rozhodnutím č.j. R 17/2005-22148/2006/300 tak, že žalobce tím, že od 24.3.1997 do 5.10.2005 uzavíral a plnil dohody obsažené v čl. 9.12 smluv o distribuci zboží uzavíraných s distributory svého (jím dodávaného) zboží, jimiž zavazoval tyto distributory usilovat o prodej a dodání tohoto zboží svým zákazníkům v cenách jím doporučených, které byly konkrétně stanoveny v katalogu zboží pro spotřebitele a v objednávkových listech, uzavřel a plnil zakázané a neplatné dohody o určení cen kupujícímu pro další prodej, které vedly k narušení soutěže na trhu plastových kuchyňských potřeb pro domácnost nabízených prostřednictvím uzavřené prezentace, čímž porušil v období od 24.3.1997 do 30.6.2001 zákaz uvedený v § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „předchozí ZOHS“), v období od 1.7.2001 do 5.10.2005 zákaz uvedený v § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) ZOHS, a v období od 2.6.2004 do 5.10.2005 zákaz uvedený v čl. 81 odst. 1 písm. a) Smlouvy ES, neboť uvedené dohody mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy Evropského společenství.

Dále žalovaný rozhodl, že žalobce tím, že od 24.3.1997 do 5.10.2005 uzavíral a plnil dohody obsažené v čl. 9.13 smluv o distribuci zboží uzavíraných s distributory svého (jím dodávaného) zboží, jimiž ukládal těmto distributorům vynaložit nejlepší úsilí k zamezení opětovného prodeje jím dodávaného zboží a jeho distribuce v území distribuce včetně zákazu vývozu zboží do zahraničí nebo prodeje zboží osobě, která hodlá zboží exportovat, či o níž mají důvodné podezření, že by mohla zboží exportovat, bez jeho písemného souhlasu, uzavřel a plnil zakázané a neplatné dohody o zákazu opětovného prodeje a exportu, které mohly vést k narušení soutěže na trhu plastových kuchyňských potřeb pro domácnost nabízených prostřednictvím uzavřené prezentace, čímž porušil v období od 24.3.1997 do 30.6.2001 zákaz uvedený v § 3 odst. 1 předchozího ZOHS, v období od 1.7.2001 do 5.10.2005 zákaz uvedený v § 3 odst. 1 ZOHS a v období od 2.6.2004 do 5.10.2005 zákaz obsažený v čl. 81 odst. 1 Smlouvy ES, neboť tyto dohody mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy Evropského společenství.

Podle § 7 odst. 1 ZOHS bylo shora uvedené jednání žalobci zakázáno a za porušení § 3 odst. 1 ZOHS a za porušení čl. 81 odst. 1 Smlouvy ES byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 300 000,- Kč. Žalobci bylo rovněž uloženo splnit opatření k nápravě spočívající ve vypuštění příslušných ustanovení ze smluv o distribuci zboží, v úpravě katalogu zboží a v informování distributorů o obsahu výroku napadeného rozhodnutí.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Zdejší soud rozsudkem ze dne 23.10.2009, č.j. 62 Ca 4/2007-233, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2006, č.j. R 17/2005-22148/2006/300, v jeho IV. výrokové části (o uložení pokuty) a v této části věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbytku byla žaloba zamítnuta.

Žalovaný tedy za této procesní situace nyní napadeným rozhodnutím znovu rozhodoval o pokutě za správní delikt (v otázce jeho deklarování se zdejší soud se žalovaným ztotožnil); měl o ní rozhodnout v souladu s právním názorem vysloveným zdejším soudem v rozsudku ze dne 23.10.2009, č.j. 62 Ca 4/2007-233, podle právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v předcházejícím rozsudku ze dne 3.12.2008, č.j. 7 Afs 7/2008-204.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobce namítá, že z napadeného rozhodnutí lze sice zjistit, za jaký delikt žalovaný primárně uložil pokutu a které z ostatních deliktů považuje žalovaný za závažnější a méně závažné, nelze však z tohoto rozhodnutí zjistit, jaká kritéria použil žalovaný pro stanovení základní částky pokuty a jaká kritéria byla použita pro míru zohlednění spáchání dalších deliktů.

Dále žalobce namítá, že žalovaný nesprávně zohlednil a zhodnotil žalobcovo hospodaření pro stanovení základní částky pokuty. Žalovaný vycházel z údaje ohledně hodnoty prodeje zboží a služeb ve výši 207 143 tis. Kč, z účetních dokladů však vyplývá, že tato hodnota činila (v roce 2004) 109 280 tis. Kč, přitom hodnota prodeje zboží dosáhla 100 100 tis. Kč. Úvahy žalovaného obsažené v bodu 51. napadeného rozhodnutí ohledně žalobcova hospodaření v roce 2004 tedy nejsou správné; jsou založeny nikoli na hodnotě prodeje (obratu) žalobce, ale nesprávně vycházejí z tzv. maloobchodního obratu při prodeji zboží poradkyněmi žalobce hostitelkám (konečnému spotřebiteli). Žalobce prodá zboží distributorovi, který se stává vlastníkem zboží, a distributor zboží následně prostřednictvím poradkyně prodá za maloobchodní cenu hostitelce (konečnému spotřebiteli). Částka 207 143 tis. Kč tedy není obratem žalobce, ale společným obratem žalobce a jeho nezávislé distribuční sítě. Obratem je tedy jiná částka než ta, z níž vycházel žalovaný, kterou žalovaný převzal z „*Weekly Sales Report*“, který obsahuje pouze údaje zasílané ze statistických důvodů centrále (mateřské společnosti žalobce).

Dále žalovaný nesprávně započítává do hodnoty žalobcových prodeje také částku ve výši 139 200 tis. Kč za údajné prodeje žalobce na Slovensku. Ani tento údaj nevyplývá z účetní dokumentace, je opět obsažen pouze ve „*Weekly Sales Report*“, zatímco v roce 2004 žalobce na Slovensku nerealizoval žádné prodeje, a tedy tam nedosáhl žádného obratu. Obrat ve výši 139 200 tis. Kč tedy není přičitatelný žalobci; patrně jde o údaj o obratu Tupperware Slovakia, s.r.o. a její distribuční sítě, která je dceřinou společností Tupperware International Holdings B.V. a se žalobcem právně ani účetně nijak nesouvisí.

Navíc není údaj obsažený ve „*Weekly Sales Report*“ týkající se Slovenska uveden v korunách českých, nýbrž v korunách slovenských. Měnový poměr obou měn k datu vyhotovení „*Weekly Sales Report*“ (tedy ke dni 28.12.2004) způsobuje rozdíl v obratu o 29 635 680,- Kč.

Ze shora uvedeného podle žalobce plyne, že hodnota prodejů, ze které měl žalovaný vycházet, nedosahovala částky 346 343 tis. Kč (součet 207 143 tis. Kč a 139 200 tis. Kč), nýbrž částky 109 280 tis. Kč. To by optikou úvah žalovaného mělo znamenat snížení základní částky pokuty na 546 400,- Kč.

Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí uvádí, že výslednou, jím vypočtenou, částku pokuty zaokrouhlil na celé tisíce nahoru, ve skutečnosti došlo k zaokrouhlení na celé statisíce nahoru – na celkových 2 300 000,- Kč.

Z těchto důvodů, v žalobě argumentovaných podrobně, žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Na svém procesním stanovisku setrval žalobce po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření považuje žalobu za nedůvodnou. Žalovaný shodně jako v napadeném rozhodnutí popisuje postup při stanovení základní částky pokuty a uvádí, jaká kritéria byla použita pro míru zohlednění spáchání jednotlivých deliktů.

Pokud jde o podklady ohledně obrátů žalobce, z nichž vycházel, žalovaný poukazuje na to, že přípisem ze dne 22.6.2005 požádal žalobce o uvedení obratu za rok 2004 (objem dodávek zboží Tupperware na tuzemský trh v členění na území České republiky a Slovenska), jiné údaje nebyly za rok 2004 k dispozici. Odpověď jednatelky žalobce je založena na č.l. 333 správního spisu, z ní plyne, že hodnota prodejů, vypočítaná z obratu soutěžitele dosaženého prodejem zboží či služeb, jichž se narušení soutěže přímo či nepřímo dotýká, dosáhla v roce 2004 obratu na území České republiky částky 207 143 tis. Kč a na území Slovenska částky 139 200 tis. Sk. Z těchto informací tedy žalovaný „primárně“ vycházel, jiné údaje nebyly k dispozici a předložené údaje měly nejvyšší vypovídací schopnost, jevily se jako úplné, pravdivé a důvěryhodné, a proto je žalovaný považoval za relevantní. Odlišné hodnoty nebyly v průběhu správního řízení žalobcem namítány a nebylo důvodu považovat poskytnutá data za neúplná. Žalovaný tedy vzal za jednoznačná data, která mu byla sdělena.

Pochybení při záměně měny „Sk“ a „Kč“ žalovaný připouští, má však za to, že toto pochybení není natolik rozhodné, aby mohlo zásadním způsobem výši pokuty ovlivnit, je-li tato předmětem správního uvážení.

Ohledně zaokrouhlování žalovaný poukazuje na to, že stanovení základní částky pokuty včetně následných procentních úprav záleží především na správním uvážení. Podmínkou je pouze daná správní praxe, která však v době rozhodování nebyla pevně ukotvena. Zaokrouhlování je obvyklou praxí soutěžních úřadů.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.); žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. vymezen v žalobě uplatněnými žalobními body.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí od bodu 19. sumarizuje právní úpravu, na ukládání pokuty aplikovatelnou, zmiňuje zákonem předepsaná kritéria vyplývající z § 22a odst. 2 ZOHS (závažnost deliktu, délka trvání a případné opakování), zdůvodňuje, proč neaplikoval „*Zásady postupu...při stanovování výše pokut...*“ - bod 25. napadeného rozhodnutí) a zdůrazňuje institut správního uvážení. Žádné z těchto východisek žalobně zpochybňováno není.

Na tuto obecnou část navazuje žalovaný v bodu 28. napadeného rozhodnutí popisem postupu, na základě kterého dospěl ke konečné výši pokuty. Prvním krokem žalovaného v rámci tohoto postupu bylo stanovení základní částky pokuty. Již při postupu žalovaného v tomto úvodním kroku zdejší soud dovozuje žalobcem namítanou vadu, která je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný měl podle popisu svého postupu zachyceného v napadeném rozhodnutí nejprve stanovit „základní částku pokuty“, kterou měl stanovit z obratu dosaženého z prodeje zboží či služeb, jichž se narušení soutěže přímo nebo nepřímo dotýká (hodnota prodeje). To je postup, který žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně podává a který navíc neodporuje § 22a ZOHS. Takto tedy žalovaný v rámci svých úvah skutečně postupovat mohl. Aby tedy mohl žalovaný právě uvedeným postupem základní částku pokuty stanovit, musel zjistit rozhodné skutečnosti. Rozhodnou skutečností je tu obrat dosažený prodejem zboží a služeb.

Pokud jde o otázku, jak žalovaný tuto rozhodnou skutečnost zjistil, pak z bodu 28. napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný uvážil obrat dosažený za poslední známé ukončené účetní období, kterým bylo účetní období roku 2004, zjištěný z výkazu zisku a ztráty předloženého účastníkem řízení. Metodicky by se v takovém případě jednalo ze strany žalovaného zřejmě o postup správný, neboť z výkazu zisků a

ztráty lze obrát ohledně „hodnoty prodejů“ (tedy ohledně shora uvedené rozhodující skutečnosti pro stanovení základní částky pokuty) skutečně zjistit. Žalovaný tu však v bodu 28. napadeného rozhodnutí odkazuje na č.l. 333 správního spisu, kde se výkaz zisku a ztráty nenachází. Na tomto listu je založena odpověď žalobce doručená žalovanému dne 4.7.2005, pode níž žalobce v roce 2004 dosáhl na území České republiky obratu 207 143 tis. Kč a na Slovensku 139 200 tis. Sk. Základní částku pokuty tedy žalovaný nezjišťoval z výkazu zisků a ztráty, jak uvádí v bodu 28. napadeného rozhodnutí, nýbrž do napadeného rozhodnutí převzal odpověď žalobce na jeho dotaz, a zřejmě tedy odpověď nesprávnou (ať už byla nesprávnost odpovědi způsobena čímkoli), jak je patrné ze zbylého obsahu správního spisu i nyní ze žalobní argumentace. Ve správním spisu od č.l. 357 je však založena „Zpráva nezávislých auditorů a účetní závěrka“ týkající se hospodaření žalobce za rok 2004, která byla žalovanému doručena (faxem) dne 13.7.2005, z níž (správní spis č.l. 360) se podává, že tržby za „prodej zboží“ a za „výkony“ dosahovaly v roce 2004 částek 100 100 tis. Kč + 9 180 tis. Kč, celkem tedy 109 280 tis. Kč, což odpovídá žalobní argumentaci doložené žalobcovou výroční zprávou za rok 2004, kde je tento údaj coby údaj o „výnosech z běžné činnosti“ obsažen na str. 7 (č.l. 28 soudního spisu).

Žalovaný tedy vycházel ze základní částky pokuty, od níž pak odvíjel veškeré navazující úvahy, ve vztahu k níž v době, kdy rozhodoval nyní napadeným rozhodnutím (i rozhodnutím ze dne 5.10.2005), neměl spolehlivý a jednotný podklad, přitom z toho podkladu, který žalovaný v napadeném rozhodnutí zmiňuje (výkaz zisku a ztráty), žalovaný ve skutečnosti nevycházel. Je sice pravdou, že částky obrátů, z nichž žalovaný vycházel, byly žalobcem žalovanému sděleny k jeho dotazu, není však pravdou, že by se jednalo o částky vyplývající z výkazu zisku a ztráty, jak žalovaný v bodu 28. napadeného rozhodnutí uvádí. Nemůže se rovněž jevit jako podkladu rozhodnutí odpovídající argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě, podle níž jiné údaje nebyly k dispozici; jak je totiž již shora uvedeno, v době, kdy žalovaný rozhodoval v prvním stupni i následně ve druhém stupni nyní napadeným rozhodnutím, výkaz zisku a ztráty byl ve spisu obsažen. Za této situace nemůže obstát ani argumentace žalovaného v tom směru, že žalobcem předložené údaje (soud této argumentaci rozumí tak, že se jednalo o údaje předložené žalobcem, které jsou založeny na č.l. 333 správního spisu a nikoli na č.l. 360 správního spisu) měly nejvyšší vypovídací schopnost, jevíly se jako úplné, pravdivé a důvěryhodné, a proto je žalovaný považoval za relevantní, neboť správní spis obsahuje i jiné údaje, tentokrát již vyplývající právě z výkazu zisku a ztráty, jež s takto sdělenými údaji žalobcem nekorespondují. Odlišné údaje oproti těm, na nichž žalovaný svoji úvahu o základní částce pokuty vystavěl, se totiž nacházejí právě na č.l. 360 správního spisu, na který žalovaný v napadeném rozhodnutí ostatně také odkazuje, a sice v bodu 51. napadeného rozhodnutí, odkud přebírá informaci o žalobcově ztrátě v hospodaření, nikoli již o žalobcově obratu, což byl údaj pro stanovení základní částky pokuty rozhodující. Tyto údaje, doručené žalovanému dne 13.7.2005, navíc pocházely od samotného žalobce, jak plyne z identifikace odesílajícího faxové zprávy (č.l. 357 a násl. správního spisu). Žalovaný tedy před vydáním napadeného rozhodnutí (dokonce ještě před vydáním rozhodnutí ze dne 5.10.2005) měl tyto odlišné údaje od samotného žalobce k dispozici

a založil je do správního spisu, avšak neobjasnil, proč vycházel z jednoho z nich a z druhého nikoli, resp. odlišnost údajů nikterak nevyjasnil.

Hodlal-li v rámci postupu při výpočtu pokuty žalovaný vycházet z obrátů žalobce za rok 2004, pak musel zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to mimo jiné v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad rozhodnutí s § 22a ZOHS (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Jestliže žalovaný ve svém vyjádření k žalobě argumentuje v tom smyslu, že vycházel z údajů, které mu poskytl sám žalobce, pak je zdejší soud toho názoru, že zjišťovat údaje o majetkových poměrech účastníka řízení dotazem u něho samotného skutečně lze (k tomu např. i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS), nicméně za situace, kdy údaje sdělené účastníkem k dotazu nejsou nikterak doloženy, ač doloženy být mohly, a kdy navíc jiná listina založená ve správním spisu, pocházející taktéž od téhož účastníka správního řízení, sdělené údaje zpochybňuje, nelze takto sdělené údaje považovat za spolehlivě zjištěné. Za „zjištěné“ je za shora popsaného skutkového stavu nelze považovat výlučně na základě toho, že se na ně správní orgán účastníka řízení „zeptal“ a že účastník řízení „odpověděl“. Jestliže žalovaný shromažďuje podklady svého rozhodnutí k tomu, aby mohl určit výši ukládané pokuty podle § 22a odst. 2 ZOHS, tedy zjišťuje-li výši obrátu dosaženého účastníkem řízení, pak mu žádné ustanovení výslovně neukládá způsob, jakým má tuto výši obrátu zjišťovat. Žalovaný tedy může vycházet z údajů, které mu účastník řízení sdělí, a nemusí trvat na tom, aby mu účastník řízení sdělené údaje doložil, avšak žalovaný v takovém případě podstupuje riziko, že údaje sdělené účastníkem nebudou odpovídat skutečnosti, kterou lze nadto jednoduchým způsobem zjistit. Podle § 22a odst. 2 ZOHS horní hranice pokuty, a tím i rozmezí pro její konkrétní výši, není odvislá od „čistého obrátu, jehož výši soutěžitel sdělí“, nýbrž od „čistého obrátu dosaženého soutěžitelem“. Jestliže není spolehlivě a jednoznačně zjištěn podklad ohledně „čistého obrátu dosaženého soutěžitelem“ (účastníkem řízení), pak jde o skutečnost, která je nutně vadou postupu při ukládání sankce. Jestliže se tedy žalovaný coby s podkladem rozhodnutí ohledně čistého obrátu dosaženého soutěžitelem (účastníkem řízení) spokojí s jeho odpovědí, která tento údaj obsahuje, a jestliže se v odpovědi obsažený údaj ukáže jako nesprávný, pak soutěžitel (účastník řízení), který takto nesprávné údaje poskytl, podstupuje riziko uložení pořádkové pokuty podle § 22c odst. 1 ZOHS za nesplnění povinnosti uvedené v § 21e odst. 1 ZOHS, tj. povinnosti poskytnout žalovanému úplné, správné a pravdivé informace, avšak žalovaný podstupuje riziko nedostatečného podkladu svého rozhodnutí způsobujícího porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Jestliže tedy žalobce nyní namítá, že žalovaný nesprávně zohlednil a zhodnotil žalobcovo hospodaření pro stanovení základní částky pokuty, když vycházel z nesprávných údajů ohledně žalobcova hospodaření, pak tomuto žalobnímu tvrzení je třeba přisvědčit. Skutkový stav ohledně žalobcova obrátu za rok 2004, který vzal žalovaný za základ svých úvah ohledně výše pokuty, je tedy v rozporu se správním spisem, jehož části naopak odpovídá současná žalobní argumentace žalobce. To je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b)

s.ř.s. a k vrácení věci k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s., aniž by se za této situace zdejší soud zabýval veškerou další dílčí žalobní argumentací. Za situace, kdy se veškeré konkrétní úvahy žalovaného ohledně výpočtu pokuty odvíjely od určení základní částky pokuty, k níž měl žalovaný ve správním spisu rozporné údaje, aniž by se touto rozporností žalovaný zabýval a aniž by rozpor vyjasňoval, pak se totiž nedostatek podkladu rozhodnutí ohledně určení základní částky pokuty musel nutně projevit ve všech navazujících krocích žalovaného – a tedy nutně i v konečné výši uložené pokuty.

Podstatnou pro právě vyslovený závěr je i výše rozdílu mezi částkou, z níž žalovaný fakticky vycházel (346 343 tis. Kč), a částkou, kterou podle odůvodnění rozhodnutí za základ svých úvah hodlal vzít (109 280 tis. Kč vyplývajících z výkazu zisku a ztráty za rok 2004). V částce, z níž žalovaný fakticky vycházel, se navíc projevila záměna měny „Sk“ na „Kč“. Nadto žalobce při stanovení základní částky pokuty skutečně přičítá žalobcovu hospodaření obrat dosažený na území Slovenska, a to v nikoli zanedbatelné míře (139 200 tis. – nesprávně „Kč“) k čemuž nemá ve správním spisu obsažen žádný účetní doklad; žalobce naproti tomu předložil soudu kopii daňového přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2004, které dokládá jeho tvrzení, že v roce 2004 žalobce žádnou činnost na území Slovenska nevyvíjel. I tu je podstatné, že kromě shora uvedeného výkazu zisku a ztráty v době, kdy žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodoval (i v době, kdy žalovaný vydával rozhodnutí ze dne 5.10.2005), uvedené daňové přiznání existovalo (podáno bylo dne 21.3.2005) a žalovaný si je pro řádné zjištění údajů ohledně žalobcova hospodaření mohl vyžádat.

Navazující nejasnost, proč byla výsledná pokuta zaokrouhlena na celé statisíce, když žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůvodňuje zaokrouhlení na tisíce, již celkově vadný postup při stanovení částky odpovídající výši pokuty jen dotváří, aniž by mohla v jakémkoli ohledu obstát argumentace žalovaného založená na tom, že se při ukládání pokuty uplatní správní uvážení. Pro zdejší soud ostatně argumentace žalovaného správním uvážením v reakci na žalobní tvrzení poukazující na chybu v měnách „Sk“ a „Kč“ a při zaokrouhlování není srozumitelná. To, že žalovaný při úvahách o výši pokuty oprávněně využívá institutu správního uvážení, nemůže znamenat, že by pokutu nemusel kalkulovat z podkladů ve správné měně a že by případné zaokrouhlování nemuselo být řádně odůvodněno, resp. že by odůvodnění rozhodnutí v otázce zaokrouhlování nemuselo odpovídat jeho výrokové části. Není přiměřené používat pojem „správní uvážení“ coby pohodlnou floskuli pro bagatelizaci nesprávného postupu správního orgánu. Správní uvážení musí být nutně založeno na východiscích, jež mají dostatečnou a skutkovým zjištěním, které žalovaný bere za základ svého uvážení, odpovídající oporu ve správním spisu. Není-li tomu tak, nelze správní uvážení přezkoumat, a to ani v omezeném rozsahu, který tu soudům v oblasti přezkumu úvah o výši sankcí za správní delikty přísluší.

V dalším průběhu správního řízení nechť žalovaný řádně zjistí veškeré skutečnosti, o které bude opírat své správní uvážení, a následně správní uvážení řádným způsobem provede. Oproti závěrům žalovaného obsaženým v napadeném

rozhodnutí žalobce před zdejšími soudem především dokládá jinou výši obratu, než jak z ní žalovaný vycházel, a uvádí a účetními dokumenty prokazuje, že v roce 2004 žádného obratu na Slovensku nedosáhl. Tyto skutečnosti nechť žalovaný v dalším průběhu správního řízení odpovídajícím způsobem zohlední.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci procesně úspěšným, proto mu náleží náhrada nákladů řízení proti žalovanému. Z obsahu soudního spisu bylo zjištěno, že žalobci vznikly náklady spočívající v zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000,- Kč; jejich náhradu proto soud žalobci přiznal společně s náklady právního zastoupení ve výši 8 640,- Kč (3 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika – po 2 100,- Kč společně se třemi režijními paušály po 300,- Kč, to vše podle § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ ve spojení s § 13 odst. 3, § 7 a § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, s navýšením o částku odpovídající DPH, neboť soudu bylo prokázáno, že právní zástupce žalobce je jejím plátcem), celkem tedy ve výši 10 640,- Kč. K zaplacení stanovil soud žalovanému přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 10.11.2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová